

ПОЗДРАВИ ОТЪ ЮГЪ

Премѣтатъ се вълни зелени
и чезнатъ въ сини далнини;
наново роденъ гласъ зове ни
отъ българскитѣ планини.

По радиото чухме ясно:
снѣгътъ е тамъ почти стопенъ,
затоплено е и прекрасно
подъ небосвода разведренъ.

Скърбѣли само рой дечица,
че все невиждали, уви,
поне една любима птица
къмъ тѣхъ отъ югъ да се извий.

Ахъ, милитѣ деца, не знаятъ,
че Срѣдиземното море
предъ насъ безгрижно си играе
и пжтя, безъ да ще, ни спрѣ.

Върху старинна пирамида
отмаряме се въ тоя часъ
и негърчета черни идатъ
да се сбогуватъ кротко съ насъ.

Тѣ не роптаятъ, проумѣли,
че трѣбва да се раздѣлимъ,
че и другаритѣ имъ бѣли
е време да повеселимъ.

Въ крилата съ подновена сила
ний смѣло ще се впуснемъ въ пжтъ,
следъ двацетъ дни Пиринъ и Рила
„добре дошли!“ ще ни рекатъ.

Тамъ съ чудни пѣсни ще прославимъ
родината, шо ни зове.
Но само Богъ да ни избави
отъ бури, студъ и вѣтрове.

Христо Огняновъ

ДЪРВЕНАТА КАСИЧКА

I.

Въ нашето село живѣеше преди години дѣдо Живко бѣчварьтъ. Кжщата му се тулѣше въ долната махала между върбалацитѣ. Пъргави врабчета цвѣртѣха тамъ, виеха гнѣзда и весело се люлѣха по клонитѣ. Подъ мрежеститѣ сѣнки на върбитѣ бѣше тезгяхтъ на Дѣдо Живко. Тамъ работѣше той лѣтно време.

Ние, селскитѣ дечурлига обичахме да играемъ на мегдана предъ дѣдовата Живкова бѣчварница. Дѣдо Живко често поспре работата си и ни гледа засмѣнъ. Понѣкога сѣдаше на голѣмия дрѣвникъ. Ние се трупяхме край него и той ни разказваше приказки. Така се привѣрзахме къмъ стареца, че бѣхме готови да обсипемъ съ камъни всѣки, който би се осмѣлилъ да каже лоша дума за него. Ние, долномахленци се чувствувахме по-близки съ дѣда Живка. И ако нѣкой отъ горномахленци пожелаеше да иде при